

til denne og for øvrigt ogsaa andre Nægtelser. Ved det næste Punkt, jeg skal omtale, Betænkningens Nr. 37, tillader jeg mig paa Udvalgets Vegne at tage Endringsforslag under Nr. 33 tilbage, da det beror paa en Fejltagelse, at det er stillet. Det Beløb, der er Tale om, er Portnerens, og Portnerens Løn er ikke bleven nedsat ved Finanslovens Behandling, hvad der derimod var Tilfældet med Jyrhøderens Løn. Det er de to Punkter, der her ere forevækslede.

Formanden (Clausen): Endringsforslag under Nr. 33 er taget tilbage, maa jeg spørge, om nogen optager det (Ophold). Da ingen optager det, er det bortfaldet.

Ordføreren (Mørgaard): Jeg skal dernæst omtale Betænkningens Nr. 38, Endringsforslag Nr. 34, midlertidig Huslejegodtgørelse til Direktøren for Nationalmuseets 2den Afdeling. Udvalget har foreslaaet bevilget et lignende Beløb til Huslejegodtgørelse for indeværende Finansaar og for det kommende Finansaar 1895—96, men naar man ikke finder Anledning til at give disse Bevillinger tilbagevirkende Kraft, altsaa gaa tilbage til de to Finansaar, der ligge forud for indeværende, ligger det i, at den Omordning, der er bleven foretaget ved Nationalmuseet, og med hvilken denne Bevilling staar i Forbindelse, som bekendt blev foretaget af daværende Kultusminister Scavenius uden Rigsdagens Samtykke. Først i Fjor ved Vedtagelsen af Finanslovsforslaget for indeværende Aar kan Rigsdagen siges at have godkendt den Ordning, at have givet den en efterfølgende Godkendelse. Men man finder dog ikke Anledning til at strække nogen som helst finansiel Foranstaltning, der staar i Forbindelse med denne saaledes egenmægtig foretagne Ordning, længere tilbage end til det Finansaar, for hvilket en efterfølgende Godkendelse er givet af Rigsdagen. Det er Grunden til, at man nægter disse 2,000 Kr.

Det næste Punkt er Nr. 40 i Betænkningen. Her har Udvalget delt sig. Det drejer sig jo her om en Eftergivelse af en Forpagtningsafgift for Forpagterne paa Mørup og Nordruplund, men som det vil fremgaa af den Skrivelse, der findes i Betænkningen derom, ere disse to Forpagtere noget forskelligt stillede, og det er ogsaa høist forskellige Krav, der stilles til de to Forpagtere. For Forpagteren af Mørup Hovedgaard forlanges der kun et Afslag af 2,000 Kr., for Forpagteren paa Nordruplund forlanges der derimod et Afslag af 6,000 Kr. og desuden, at det endnu reste-

rende Beløb af Afgiften for indeværende Finansaar 5,874 Kr., maa blive ham eftergivet. Det er jo et betydeligt Afslag, der her er Tale om, for Forpagteren af Nordruplund Hovedgaard. Det er i alt et Beløb paa 11,874 Kr., som der bliver Tale om at eftergive. Forholdet er nu imidlertid dette, at Forpagteren, hvis en saadan Eftergivelse ikke finder Sted, sandsynligvis maa erklæres fallit og forlade Gaarden, og den Sikkerhed, der er stillet for Opfyldelsen af Forpagterens Forpligtelse, er ikke tilstrækkelig stor til, at Staten vil kunne faa sit Tilgodehavende ind, naar Forpagteren drives som fallit fra sin Gaard. Der vil i ethvert Tilfælde være et Beløb paa ca. 6,000 Kr., som ikke vil kunne dækkes. Endvidere forekommer det mig utvivlsomt, at man kun kan vente et daarligt Resultat, om man paa det nuværende Tidspunkt, hvor Landbrugets Forhold jo ere saa ganske særlig trykkede, skal udbyde en Gaard til Forpagtning, som den tidligere Forpagter har maattet forlade som fallit, endskønt han er almindelig erkendt af landbrugsdygtige Folk og af dem, der have haft Beslighed til at følge hans Virksomhed, som en flittig, sparsommelig, dygtig Mand. Han har opbudt sin hderste Anstrængelse for at fyldestgøre sine Forpligtelser, har ogsaa holdt Gaarden i god Stand og Drift — Besætningen er f. Eks. tilfredsstillende, Jordens Drift, Vedligeholdelsen af Bygningerne, alt er befundet at være tilfredsstillende, hvilket er konstateret ved Erklæringer fra forskellige Landmænd, ogsaa fra Regeringens landbrugsmyndige Konsulent, nuværende Landstingsmand Jensen, Skrillingegaarden. Naar da en saadan Mand har maattet gaa fallit, endskønt han altsaa som sagt har været paalidelig, flittig, sparsommelig og dygtig, saa er det ikke anbefalende for ny Lysthavende, og der er al Anledning til at tro, at dette vil føre til, at Staten i disse trykkede Tider kommer til at bortforpagte Gaarden paa meget ugunstige Vilkaar. Desuden tilhøder Forpagteren til Gengæld for den betydelige Eftergivelse, han anmoder om, forskelligt, som det forekommer mig over for Statskassen kan staa som et rimeligt Ækvivalent. For det første tilhøder han en forøget Sikkerhedsstillelse, hvorved der ifølge Erklæringer, saavel fra den førnævnte landbrugsmyndige Konsulent som fra Kvæstor og Forvalter Sarauw, vil være al Sandsynlighed for, at Statskassen vil kunne faa det Tilgodehavende, som vil kunne opstaa, selv under Forudsætning af vedvarende ugunstige Konjunkturer, i de to Aar, i hvilke Forpagtningen endnu er lø-